

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Denne Jesus, som har
blivit upptagen från eder
till himmelen, han skall
komma igen (Apg 1:11).

När den kristna församlingen babyloniseras söker du förgäves efter signaler om Herrens tillkommelse. Vi måste väckas! Appell av Hans Lindelöw sid 21

Runepär Lind:

- Jag kände
att jag antingen
måste fly staden
eller göra
någonting.

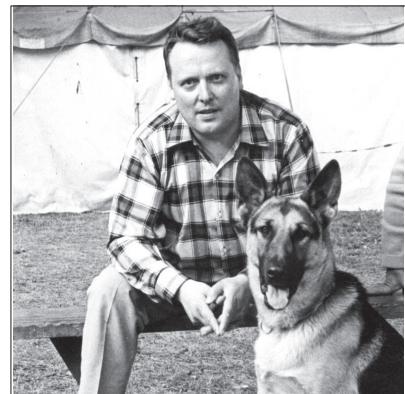

Kontroversiell traktat-
utdelning under Örebro
Pride, sid 10-11

MARANATA – MITT ÖDE del 1

Arne Imsens berättelse om hur
Maranataväckelsen kom att
bli hans livs öde.

Första delen av fyra från en se-
rie intervjuer för Radio Mara-
nata år 1990 med väckelse-
historisk och självbiografisk
karaktär, sid 4-7.

Arne Imsen 60- tal

- Jag kan inte hå

Vittnesbörd av Annelie Vidén

Sången ”Herrens förlossade vänder nu åter” har tonat i mitt hjärta en längre tid. Det är så stort. En annan sång vi tonat på har en mening i kören som går så här: ”I en himmelsk och skön atmosfär hans trogna tillber honom här.” Det skulle kunna summera hela den här konferensen för mig. Jag har tänkt på hur stort det är.

Vilket privilegium! Jesus har frälst oss, och vi kan samlas, tillbe honom och ge honom äran i denna mörka tid. Det är så härligt. Vardagen kan ofta tynga ner oss, och blicken sänkas ner till jorden. Men när vi samlas till möte får vi lyfta blicken igen, och se på Jesus för att bevara evighetsperspektivet!

Jag är född och uppväxt här i församlingen. Ibland kan man höra saker så många gånger så att de nästan tappar sin betydelse. Men så händer det att vissa saker som man tycker att man har hört hela livet, slår en ibland – Wow! Tänk att Herren har frälst oss! Jesus kommer snart igen! Guds nåd är oändlig! Gud är kärlek! Jag säger en gång till: Jesus kommer snart igen! Det här är ju en verklighet som vi får leva för! Allt, allt, allt är en enda stor nåd! Allting ifrån Gud.

Jag vill läsa ur Psalm 5:

- Men genom din stora nåd får jag gå in i ditt hus, jag får tillbe i vördnad för dig, vänd mot ditt heliga tempel.

Det är så härligt och det är så stort!

Jag vill också läsa Psalm 84,

Vilket privilegium! Jesus har frälst oss, och vi kan samlas, tillbe honom och ge honom äran i denna mörka tid.

som jag under en tid ofta gått tillbaka till:

- Hur ljuvliga är inte dina bönningar, Herre Sebaot! Min själ längtar och trängtar till Herrens gårdar, min själ och min kropp jublar mot levande Gud. Sparven har funnit sig ett hem och svalan ett bo där hon kan lägga sina ungar: dina altaren, Herre Sebaot, min kung och min Gud. Saliga är de som bor i ditt hus, de lovar dig ständigt. Sela. Saliga är de som har sin styrka i dig, som har dina vägar i sitt hjärta. När de vandrar genom tåredalen gör de den rik på källor, och höstregnet täcker den med välsignelser. De går från kraft till kraft, de träder fram inför Gud på Sion. Herre Gud Sebaot, hör min bön, lyssna, du Jakobs Gud! Sela.

Gud, se vår sköld, se på din smordes ansikte! En dag i dina gårdar är bättre än tusen andra. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än bo i de gudlösa tält, för Herren Gud är sol och sköld, Herren ger nåd och ära. Inget gott nekar han dem som vandrar i fullkomlighet. Herre Sebaot, salig är den som förtröstar på dig.

En annan glädjefylld, men också allvarlig ton som jag känner har gått ut i mötena här, handlar om evangelisationen. Det blir så allvarligt. Jag måste erkänna att jag senaste tiden fått många tillfällen att vittna om Herren – men jag har inte vågat. Jag tänker bara att ”jag kan inte”, ”jag kan inte”.

”Inte jag – jag kan inte.” Men då påminner mig Herren om Apostlagärningarna 4:20, där Petrus och Johannes säger:

- Vi för vår del kan inte hålla tyst med vad vi har sett och hört.

Och det här är min bön till Gud, och jag tror ni alla här känner detsamma. Det ska inte vara ”nej, jag kan inte, jag kan inte säga något”.

Utan det ska vara: -Jag kan inte hålla tyst med vad jag har sett och hört!

Tänk om det fick bli intrycket folk får av oss när vi är ute: ”Dom kan inte hålla tyst om vad de hört och sett! Vem är den där Jesus som har förvandlat deras liv? Vad är det

lla tyst!

de har som inte jag har?"

Om du frågar om min glädje, det jag värdesätter högst. Om du söker rikedomar, söker det jag sätter först. Ja, då måste jag berätta om min underbare vän, Han min frälsare, min bror i himmelen.

Jag älskar Jesus, jag älskar Jesus, och min kärlek blir allt starkare var dag. Om du frågar, vill jag alltid svara: Jag älskar Jesus och Jesus älskar mig.

När jag står där på den dagen, hemma efter resan här. När jag ser min Jesu ögon, när jag möter honom där. Kanske blir jag stum och kan ej hålla tal med stora ord, Men jag vill upprepa det jag sagt på jord:

Jag älskar Jesus, jag älskar Jesus. Tack min Jesus, du gav mig evigt liv.

När jag står där kan jag bara säga: Jag älskar Jesus och Jesus älskar mig.

Amen. Snart ska vi få se Jesus! ■

Bibel & Lärjungaskola!

14 oktober till 5 november
på Bällsta missionscenter.

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till tre veckor med bibelundervisning, evangelisation och väckelsemöten.

Tema: **Lärjungaskapets villkor**

Information och anmälan:
Tel 08-98 56 83, info@maranata.se
Plats: **Bällstavägen 100, BROMMA**

"MITT HJÄRTA ÄR MÄTTAT AV GUDS VÄLBEHAG OCH NJUTER DEN SOLKLARA DAG"

Mötesreferat av Larz Gustafsson, Gävle

Efter en finfin promenad längs Norrmälarstrand skymtade så de välbekanta konturerna av ett mötestält.

Råambshovsparken, där Maranataförsamlingen i Stockholm slagit upp sitt tält, blev denna strålande julidag ett nedslagsområde för Herrens härlighet.

Mitt bland yogautövande så kallade livsnjutare gjorde sig Herren Jesus Kristus gällande genom sina enkla men hängivna redskap!

Ett klart och entydigt maranatabudskap bars fram och allvaret i att leva i de sista av de yttersta dagarna accentuerades med all önskvärd tydlighet av bland

andra Robin Widén, Yngve Stenfelt och Emanuel Johansson.

Allt detta (och himlen därtill!) ackompanjerat av - som det hette i ett sammanhang - den "himlastormande musik" som jag och många med mig av hjärtat verkligen älskar.

Personligen kan jag med fog hävda att jag blev vidrörd och berörd på DJUPET! (Ps 42:8) Mitt hjärta blev verkligen mättat av Guds välbehag och njuter fortfarande den solklara dag, om än tjugo mil längre norrut i landet (inte så långt från Öregrund).

Guds Ande fortsätter att verka i och genom mig såväl som i och genom andra som satt med öppna hjärtan i detta

Maranatafolkets premiärmöte i "Rålis", som parken kallas i folkmun.

Jag vill av hjärtat frambära min tacksägelse till Herren och min djupa tacksamhet till vännerna, "gamla" såväl som nya. Många kära återseenden blev det!

Detta var och förblir för min del sommarens absoluta höjdpunkt, såvida Jesus inte kommer innan hösten gör entré och skuggorna förlängs.

En sak är säker: I Maranatas möten får jag alltid möta min Uppdragsgivare och Befriare Jesus Kristus.

Atmosfären var, som Arne Imsen brukade säga, *förtätad*.

Kampen går vidare! Maranata! ■

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se
(ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2017

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens
plusgiro: 44 10 05-6

Hemsida:

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida:

www.maranata.se

(Media)

E-post:

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet
och litteraturmissionen:Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134,

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

Maranata – ett skede
eller ett öde?

Text: Berno Vidén

Under maranataväckelsens
första stormande tid i Sverige,
innan det ännu fanns någon församling som bar namnet Maranata,föreslogs det att kalla vissa församlingar för Maranataförsamlingen. **Arne Imsen** var först motståndare till förslaget, något han motiverade så här i boken *Fruktad Frihet* (1970): "Personligen var jag en aning betänksam mot förslaget att etikettera församlingen med ett namn fattat såsom denna midnattsväckelses speciella fältrop. Jag var ängslig för att detta nytestamentliga bönerop skulle dras ner till en partifana." Imsen påminde under åren om faran att Maranata skulle bli en samfundsfana eller ett namn att pryda en möteslokal med, när det i själva verket är ett väckelserop som borde lysa med eldskrift i våra hjärtan.**Donald Bergagård** var en av förgrundsgestalterna i Maranata under de första åren, något han skriver om i sin nyligen utgivna självbiografi *Så här var det* (2017). Donald berör namnfrågan; att det var i Jönköping, där han då var föreståndare, som de först tänkte byta namn på församlingen till Maranataförsamlingen. Han berättar att Imsen reagerade direkt och med upprördhet sa: "Då blir det ett samfundsnamn." Redan här märks skillnader i inriktningen hos de två, vilket längre fram skulle leda till att de gick skilda vägar. Maranata blev dock oundvikligt namnet på flera församlingar, men med betoningen att det var ett fältrop: Herren kommer!

Donalds bok ger en intressant men tyvärr något ensidig bild av Maranatas historia. Författaren menar t ex att anledningen till schismen under senare delen av 60-talet uteslutande berodde på samarbetssvårigheter, att Imsen hade en svår personlighet. Måhända det kan ha varit så, men det finns också en annan sida av mer avgörande betydelse, nämligen den ideologiska.

Om man jämför Bergagårds självbiografi med Imsens tillbakablick nedteknad i *Fruktad Frihet* så berör de båda böckerna flera gånger samma händelser, men med helt olika värderingar och synsätt. Exempelvis skriver båda författarna om inviten från pingströrelsens ledare Lewi Pethrus till ett samtal i dennes bostad på Bredden 1963. Arne Imsen tackade nej och avrådde också sina medarbetare Donald Bergagård och Erik-Gunnar Eriksson från att åka dit. "Jag betvivlade uppsåtet och saknade dessutom mandat att kohandla om väckelse", skrev han i *Fruktad Frihet*. Lite längre

fram i beskrivningen av mötets efterverkningar konkluderar Arne: "Visst var jag utanför. Det har hela tiden stått klart för mig, att jag inte heller kommer att återvända samma väg som är tillryggagald. 'Vi kan snubbla men ej vända tillbaka'." För Donald var mötet positivt. I boken lyfter han fram hur Pethrus med fagra ord talade enbart uppmuntrande ord: "Detta är helt bibliskt. Ni behövs i pingströrelsen."

Helt ytligt snuddar Donalds bok vid viktiga ideologiska skillnader som fanns, skillnader som har stor betydelse för framtida inriktning, men i boken saknas det som gör församlingsfrågor och ställningstaganden till kärnfrågor.*Fruktad Frihet* ger en helt annan inblick. Maranata var ett ställningstagande mot kyrkoekumenik. Parollen *Utanför lägret* var påtaglig och medförde konsekvenser. Det kostade på att bekänna sig till Maranata.

För Donald fanns det en reträttväg som ledde honom tillbaka till det samfund han tidigare dragit vidare ifrån. För Arne var Maranata ett öde. Att Donald lämnade Maranata (vilket han i och för sig skriver att han inte gjorde) måste ha handlat om något mer än samarbetssvårigheter.

Ett talande exempel på självbiografins ytlighet, eller ovilja att inse kampen för ett djupare församlingsliv, är den korta men sarkastiska kommentaren Donald ger om Maranataförsamlingens storfamiljer, vilka formades först flera år efter att han lämnat Maranata: "Sedan Maranataförsamlingen i Stockholm började med storfamiljer var de flesta vittnen utanför. Om inte, så var det just därför de sista lämnade."

Personligen har jag aldrig samtalat med Donald. Då jag år 1977 som 16-åring på heltid engagerade mig i Maranata hade Donald lämnat sedan mer än tio år tillbaka. Däremot hade jag förmånen att under många år få arbeta tillsammans med Arne Imsen och lyssna till hans förkunnselse. Fokus var alltid: Maranata – Kom Herre Jesus! Arne undervisade även grundligt om bibelns syn på västvärldens förödande materialistiska livsstil, ett område han var förvånansvärt ensam om att ta upp. Som en konsekvens och längtan efter ett djupare nytestamentligt församlingsliv formades den första storfamiljen i Maranataförsamlingen år 1971.

I det här numret av tidningen publiceras första delen av ett gripande vittnesbörd där Arne Imsen berättar hur maranatabudskapet drabbade honom. Han satte själv rubriken: Maranata – mitt öde. ■

MARANATA

– MITT ÖDE **del 1**

Under en serie intervjuer för Radio Maranata vid årsskiftet 1990, berättade Arne Imsen om hur Maranataväckelsen kom att bli hans livs öde. Den analys som då gjordes över kyrkor och samhälle, samt presentationen av församlingens profetiska uppgift i tiden, ser Midnattsropet mycket angeläget att förmedla. Denna första del kommer att följas av ytterligare tre delar av väckelsehistorisk och självbiografisk karaktär.

Arne Imsen vid maranataväckelsens början.

Frågan om urkristet församlingsliv har jag brottats med praktiskt taget hela mitt liv. Redan som barn upplevde jag klyftan mellan det som predikades och det som i realiteten tillämpades i gemenskapen. Många fundamentala ting som jag tyckte borde inkluderas i det kristna livet, behandlades och uppfattades som avgränsat, privat område, dit undervisningen inte fick tränga sig in och forma om. Det var en klar och tydlig demarkationslinje mellan det församlingsliv som då förekom och det som tillämpades när det gällde människors sociala liv och deras relationer till den tid och den värld vi levde i. Man hade inga lösningar då, och man har inte heller hittat dem nu. Istället för att nalkas det kristna församlingsidealet, har vi tendenser att söka oss in till kyrkans trygga nödhamn, det etablissemang där hon religiöst, socialt, kulturellt och politiskt utövat ett helt förödande inflytande.

Det är ganska märkligt att vi hela tiden när vi talar om verksamhetsfrågor går ut ifrån demokratiska värderingar. Vi talar om demokrati, utan att ge oss tid att analysera vad demokrati är. Så inbillar vi oss att denna idévärld kan appliceras på den kristna församlingen, så att vi kan ägna oss åt att med olika medel skapa en sorts folklig, attraktiv gemenskapsform, där alla människor skall finna sig tillrätta, oberoende av om de har en förstahandsupplevelse av Jesus Kristus eller inte.

Statskyrkan bryr sig inte om ifall det kommer människor till gudstjänsterna eller inte. Oberoende av om gudstjänsterna besöks av 2 procent av befolkningen eller 50 procent, så bibehåller kyrkan sin makt över medborgarna. Denna makt och detta inflytande är vanligtvis så negativt,

att människor immuniseras och blir likgiltiga för evangelium. Ingen kyrka gör sig känd genom omvändelse- och frälsningsförkunnelse. Det som gör kyrkan omtalad, är spektakulära ting som ligger helt utanför själva kärnan i det uppdrag kyrkan egentligen har.

När man förlorat kontakten med sitt eget ursprung, exempelvis genom generationsväxling, så ligger tragiken i det faktum att församlingen istället för att frigöra sig från det kyrkliga greppet och den förfärliga tvångströja kyrkan utgör, har sökt sig tillbaka till de fasta formerna med hierarki och organisation som man måste slå vakt om. Den är mycket kostsam, och sysselsätter en massa människor för att hålla igång alla apparater. Så är det med alla kyrkor som på detta sätt avvikit. De närmar sig då samtidens religiösa kraftcentra, och så småningom integreras de i dem. Kanske inte teologiskt och idémässigt, men det finns en väsenslikhet.

Vi ser av historiens tidigare skeende att det upprepas enligt samma mönster. Då man har avlägsnat sig från sitt ursprung, kommer man in i en sekulariseringsprocess. Man likbildas med olika mer eller mindre tidsbetonade religiösa ideal, och blir ett plagiat. Statskyrkan är inte beroende av gåvomedel från trons folk. Det är staten som via skatterna finansierar dess verksamhetsapparat. Likadant har det nu blivit med frikyrkorna. De överlever inte utan samma nådamedel från statens sida. Frikyrkan kommer att allt mera befästa sin ställning som ett babyloniserat, religiöst och politiskt välde - i strukturen av ett statligt serviceorgan.

Det är alltså inte något fel på läran i sig som åstadkommit denna utveckling. Man bevarar sin lära, men hamnar i samma

väsen och blir genom någon andens gemenskap ändå förenad med det system man lämnat.

I den karismatiska väckelsen handlar det om upplevelsegemenskap över alla gränser. Där talas också om att läran inte spelar någon roll. Det är en slags andelivets besynnerliga dialektik. Den karismatiska rörelsen skulle vara en protest mot förvärldsligande, men det är den inte, utan accelererar själv i förvärldsligande, eftersom den karismatiska väckelsen hjälper till att kristna det som är världsligt, därigenom att man kristnar materialismen.

Man är specialister på att hitta synteser mellan de ting som till synes är varandras motsatser. Resultatet blir att man får en materialism som verkar vara ett uttryck för Guds enorma barmhärtighet och välsignelse. Den som har framgång i sina affärer, han får ovanpå detta också karismatiskt stöd. Hunger efter karisma inom kulturlivet och politiken, ja, inom praktiskt taget alla områden talar man ett allt mera karismatiskt språk. Man söker karismatiska ledare. Varför? Det finns ett enormt behov av människor med intuition och karisma. Kristenheten som blivit väletablerad och förborgerligad har också stor brist på karismatiska personligheter. Den lider under ett förfärligt byråkratiskt tryck av funktionärer - vilddjuret ur jorden, som föddes genom floden ur drakens mun. Tjänstemännen är välbildade och intellektuellt utrustade, men saknar karisma. Detta är oerhört allvarligt.

Appellerna likriktas. Allt handlar om framgång. Numerära och ekonomiska framgångar. Det är fråga om att erövra makt för att reformera, höja standarden och förbättra människans levnadsvillkor. Det nytestamentliga frälsningsbudskapet blir helt meningslöst i en sådan miljö.

Det stora problemet i alla tider har varit att vi väljer vissa sektorer som vi vill göra till helhet. Detaljerna blir alltså helheten, och vi har en tendens att låsa oss fast vid detta. De ting vi ibland ställer upp som varandras motsatser, är del av samma helhet, och så skapar vi motsättningar där de egentligen inte finns.

Det heter att "Guds Ande svävade över vattnet". Anden kunde inte skapa något, det var Ordet som skapade. Men utan Ande hade Ordet varit dött. Gud inblåste livsande i människans näsa. Skapar vi bara doktriner, och förmår människor att bekänna och acceptera dem, blir

Till och med den kristna församlingen blev på sitt sätt ett klassamhälle med religiösa förtecknen, där klasskillnaderna nästan markerades.

resultatet trädedom och formalism. Men å andra sidan; om vi utesluter Ordet och baserar tron på andelivets yttringar, så blir resultatet motsatsen; en spiritualism som gör att människor blir andedyrkare. Ständigt rycks människor bort från centrum. Centrum är ett förenande kraftfält, ty ju närmare centrum alla periferiska dras, ju närmare kommer de varandra. Endast Ordet och Anden i förening kan verka detta. Men vilkens ord? Och vilkens ande? Redan i urkristen tid fanns "ett annat evangelium" och "en annan ande". Teologerna förmår inte tränga ned i detta stora och avgörande problem. De använder sina akademiska instrument och presenterar läror som kan verka väldigt trovärdiga och bibelenliga, men de förmår inte åstadkomma det som är avsikten med Ordet; de skapar ingenting nytt. Resultatet blir en religiös kultur som kan reformera en människa så att hon inte hamnar i missöden. Och motpolen till detta är när man endast får del av anden – allt man upplever upplöses till ett intet, förlorar substansen, förkroppsligandet, själva synliggörandet, det som säger att Ordet vart kött.

Ungdomstidens kriser

- I min ungdom mötte vi en förkunnelse som på många sätt var sällsam. Men redan då upptäckte jag att här fanns ett grundläggande fel. Man mäktade inte besegra de mest påtagliga uttryck för de faktiska konsekvenserna av synd; nämligen klasskillnaderna. Till och med den

kristna församlingen blev på sitt sätt ett klassamhälle med religiösa förtecken, där klasskillnaderna nästan markerades.

Om än inte i samma typ av motsättningar som ute i samhället, så fanns det dock samma fenomen, rangskillnader och kategoriklyvningar.

I den konkreta situationen kan man säga att den kristna församlingen var väldigt lik det profana samhället då det gällde sociala strukturer. Det var de rikas barn som kunde studera. De rikas barn hade de bästa kläderna och kunde åka på semester - så var det även i församlingen. Det fanns inte någon revolutionerande och påtaglig skillnad, som tydde på utjämning. Visst förekom allmosegivande och barmhärtighetsinsatser. Men de bara konserverade och rättfärdigade klasskillnaderna.

- Jag läste exempelvis i Apostlagärningarna, och förstod att församlingen måste avgränsa sig för att över huvud taget kunna bevara sin unika identitet, dess helt enastående egenart. Det är smärtsamt att se hur vi kämpar med problem och frågor som skulle kunna finna sin naturliga lösning om vi tog upp det som är väsentligt. Man kämpar gärna för ett helighetsideal, för att på det viset demonstrera sin vilja till helgelse. Men en helgelse som aldrig drabbar plånboken, är absolut inte biblisk.

Brottningskampen med mina egna problem ställde mig inför den spegel som tvingade mig inse att jag var ganska annorlunda än den bild, som gruppen jag tillhörde och identifierade mig med, hade

av mig. Jag kunde aldrig leva upp till de yttre krav som ställdes, och det värsta var att jag inte heller hade behov av det. Jag fann det ändå nödvändigt att försöka vara solidarisk med de minimikrav gruppen hade för att över huvud taget bli accepterad.

Jag upplevde de moraliska kraven dubbelbottnade. Om man av någon anledning föll igenom, hamnade man på nästa botten, där andra människor ligger och kravlar. Mitt problem var inte främst de synder församlingen vänder sig emot och bekämpar. När jag var ung, sysslade man med frågan om klädkultur, vilket naturligtvis inte är oväsentligt. Så fanns även kraven på att man skulle uppträda anständigt: Inte svära, supa, röka; inte gå på bio eller konserter, osv. Det går inte förneka att dessa krav hade stor betydelse om de var uttryck för en inneboende håg. Men denna håg kan ju inte tvingas fram genom yttre krav, och för mig blev detta en dressyr och ett hyckleri.

Det stora problemet var just hyckleriet. Jag menade mig vara frälst, och kunde inte fatta varför vissa ting var farliga, men inte andra. Exempelvis fick sexuella brott konsekvenser, medan man aldrig gjorde upp med andra verkligt farliga synder. Där hade man fastmer en tendens att inte bara släta över, utan odla avguderiet, exempelvis mammonsdyrkan. Det som väckte mig och fick mig att reagera, var konfrontationen med vissa bibelsatser som jag snubblade över. Framför allt att "penningbegäret är roten till allt ont". Många blev uteslutna ur församlingen för olika förmenta synder. Exkluderingen var säkerligen berättigad. Felet var, att jag fick stanna kvar. Men jag har aldrig varit med om att någon blivit utesluten på grund av penningbegär eller maktfullkomlighet. Mina reflexioner över detta skadade mig mycket. Jag hamnade i en opposition, så att jag inte hade behov av att försöka leva upp till normerna.

- Det kan låta som om jag idealiserar för att det ska verka finare – men det är verkligen inget fint, utan ont rakt igenom. Jag ville inte delta i kampen mot andra människor som jag lättvindigt kunde trycka ner. Jag ville inte medverka på grund av min egen situation. Jag hade hellre ställt upp för att komma tillrätta med det som var orsaken till problemen och nederlagen. Även nu, när jag talar om dessa frågor, måste jag vara väldigt försiktig, för jag är inte övertygad om att

den bild jag ger av detta är riktig. Den är möjligen förskönad så att den passar in i ett mönster som kan vara en rationalisering i efterhand.

Vi var många i familjen och tillhörde samma församling. Redan då kom de rika i fina fordon till mötena. Vi hade inte ens pengar att köpa biljett för att åka tåg. De rika vräkte sig i sina fina bilar. Det var ju också dessa människor som utövade sitt nedbrytande inflytande över församlingens lägre sociala skikt. De fattiga människorna drabbades antingen av deras förmenta välgörenhet, eller av deras förakt. Det märktes på många sätt. En gång sa jag till mamma: "Jag ska skriva en artikel, och framställa denna vidriga bild av verkligheten som man aldrig får höra talas om!" Då var jag 14 år, och upplevde klasskillnaderna som ett kardinalproblem.

Det är ganska överraskande att de så kallade "Guds barnbarn" ständigt sysslar med beteendefrågorna istället för att ta upp problemen med utjämning mellan klasserna. Den aggressivitet de riktar mot sin uppfostran, är på något vis förfelad. Dessutom borde de vara tacksamma att de har sin bakgrund som ett medel att göra sig karriär och profit på. Vad skulle annars Guds barnbarn skrivit och blivit

skulle kunna åstadkomma en djupgående förändring, så har människor försökt ta på en tvångströja eller utöva ett paragrafrytteri som drivit ärligt sökande människor in i djup ångest och förtvivlan. Om inte dessa frågor får sin lösning, kan inte något sant församlingsliv finnas. De sociala klyftorna i församlingen måste få sitt svar så att man kan själavärda individerna.

Hur skulle det ha sett ut i världen om den kristna församlingen tagit frälsningsbudskapet på verkligt allvar och vågat ställa upp såsom förebild när det gäller fördelnings- och utjämningsfrågorna? Det är ju dessa frågor mänsklighetens största andar brottats med. Problemen med orättvisor och utsugning. Missionen har i många fall varit med och permanentat ett orättfärdigt system i delar av världen, för att man istället för att ta dessa frågor på allvar, har skilt frälsningsbudskapet från dess sociala konsekvenser, och skapat en kristendom som nöjt sig med att integrera olika typer av orättfärdiga system med sin verksamhet.

Även missionen har ofta nöjt sig med att vara en återspeglings av det profana samhället i sin inre struktur. Det mänskligheten brottas med, är ju frågan om rättvisa. Så fort man försöker nalkas dessa

Sex dagar i veckan är de kristna människorna engagerade i olika sysslor, och lördag eller söndag ägnar man sig åt den religiösa föreningens aktivitet.

författare och journalister på? De skulle ha varit banala skandaljournalister utan sin bakgrund. Det är faktiskt denna negativa fixering som oftast gett "trycket" åt dem.

Församlingens svek

- Just den kyrkliga draperingen av frälsningsbudskapet har förstört evangelium. Istället för att bli det andliga budskap som

problem, med verklig vilja att ta itu med dem, så blir man stämplad som anarkist, kommunist och socialist.

- Dessa problem menar man är de politiska strukturernas och de ekonomiska systemens fel. I och för sig kan man säga att detta stämmer. Just därför måste förändringen börja med den enskilda individens förvandling. Församlingen består av förvandlade människor. Detta måste synliggöras, så att församlingen verkligen

- Det finns i varje tid rännilar i stora kristna sammanhang, som nu och då bryter igenom där frågor om urkristet församlingsliv aktualiseras. Men det märkliga är att de alltid möts av skepticism och massivt motstånd hos den etablerade kristenheten.

blir en stad på berget; isolerad och skild från omgivningen med en struktur präglad och genomsyrad av församlingens Herre. Det är, minst sagt, märkligt att se hur så viktiga frågor som löne- och anställningsförhållanden får en företags- eller föreningsmässig behandling, där rollerna har en facklig prägel med förhandlingsmodellen arbetstagare - arbetsgivare, och finansieringen är bidragsanpassad. Den mönsterbilden får ju sökas på annat ställe än i Nya testamentet, men blir, trots det, allt vanligare i nyetableringen av spektakulära församlingsbildningar med fabulösa visioner. Att komma samman några gånger i veckan, titta på varandra och se fromma ut, det hör förstås till, men ett sunt och riktigt församlingsliv måste vara något mer än att bara samlas i stora eller små sakrala kyrkorum.

Guds kyrka är ingen byggnad, utan människor som blivit levande stenar. Så ska det vara i Guds hus där mönsterbilden blir uppenbarad. Det finns politiska organisationer som sysslar med partipolitik, det finns andra föreningar som sysslar

med idrott. Varje sammanslutning vill syssla med något intressant, nyttigt och nödvändigt. Så finns det också föreningar som sysslar med religion. Man har velat reducera det kristna församlingslivet till en speciell föreningsverksamhet för religiösa intressen. Ungefär som idrottsföreningen och alla intresseföreningar och politiska föreningar sysslar med var sin lilla bit av helheten. Detta är förfärligt, för självklart borde den kristna församlingen i sig inbegripa allt som är nödvändigt för ande, själ och kropp. Sex dagar i veckan är de kristna människorna engagerade i olika sysslor, och lördag eller söndag ägnar man sig åt den religiösa föreningens aktivitet. Under veckan bygger de upp alla de organisationer och institutioner som bekämpar och motverkar det de gör på söndagarna. Detta kan inte vara kristendom! Men så fungerar oftast kyrkorna. Och därför säger man: NU måste vi genomsyra samhället, vi ska helst göra alla organisationer och institutioner kristna! Just så vill Lucifer ha det. Ett utomordentligt sätt att bedra människorna och ge dem en religiös glasyr. Om den

är av karismatisk eller annan traditionell sammansättning, spelar ingen roll.

Ett nytt sinnelag

- Jag hade alltså ett djupt missnöje över situationen i kristenheten, och hade också planer att lämna evangelistbanan och börja på Socialinstitutet. Jag var även fackligt engagerad. Då skedde något som gjorde att jag lade om. Upplevelsen anas i sången "O rena mitt hjärta", som föddes under denna kris.

- Helt klart blev det en stor förändring. Just den sången markerar också en ny tid på mer än ett sätt. Det var en djupgående andlig upplevelse, en genuin kristen erfarenhet som kom att förändra; kanske inte så mycket min syn som mitt sinne.

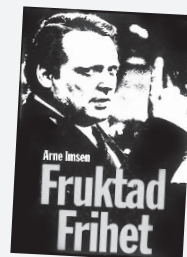
- Det finns i varje tid rännilar i stora kristna sammanhang, som nu och då bryter igenom där frågor om urkristet församlingsliv aktualiseras. Men det märkliga är att de alltid möts av skepticism och massivt motstånd hos den etablerade kristenheten, som borde se detta som ett erbjudande; en möjlighet att komma ut ur den endimensionella kristna verksamhetsapparaten. Kampen för urkristet församlingsliv har mött ett oerhört blocktänkande och utsatts för bojkotter i alla tider.

- När man har ett historiskt perspektiv, ser man vissa bergstoppar medan andra försvinner. På vägen framåt kan avvikelser ske som är av tillfällig karaktär, men dock avvikelser. Viljan att alltid låta sig riktas, och pröva sig mot det som var av begynnelsen; det som inspirerade själva upptakten i initialskedet, måste ständigt finnas. Jag tror att det finns en grundläggande princip man måste räkna med, och som håller: Det som var från begynnelsen. Detta är äkta! ■

Fruktad Frihet

Av Arne Imsen
Utgiven 1970,
246 sidor
inbunden.

Pris 39:-

Beställ på tel: 08 985683,
internet: shop.maranata.se

Fortsätt kampen!

Till föräldrarna idag vill jag rikta dessa ord: Stå upp och gå ut till honom utanför lägret. Ta ansvaret för dina barn även om det kostar smälek, kamp mot myndigheter eller uppbrott från nuvarande tillvaro. Fortsätt kampen!

Text: Gertrud Johansson

Under sommarkonferensen 2017 uppmärksammades i ett möte det faktum att Pilgrimsskolan har pågått i fyrtio år. Pilgrimsskolan är det samlande namnet på hemundervisning som föräldrar bedrivit under alla dessa år.

På sjuttioalet aktualiserades flera olika frågor i församlingens undervisning, däribland frågan om barnen. Arne Imsen tog upp frågan om vem som skulle ha rätt att forma och fostra barnen. Frågan blev så brännande och pockande så att ett konkret steg blev nödvändigt.

År 1977 gjorde ett antal föräldrar slag i saken och behöll sina barn hemma från skolan och började undervisa dem i hemmet. Det fanns då en paragraf i dåvarande skollagen till stöd för detta steg. Det blev naturligtvis en kamp på många plan och myndigheterna reagerade och försökte stoppa föräldrarna. Jag ska inte här redogöra för alla de turer denna strid orsakat, men jag konstaterar att det hela tiden sen dess funnits de föräldrar som inte har gett upp utan fortsatt att kämpa. Myndigheterna har steg för steg förbjudit hemundervisning i Sverige och omöjliggjort för föräldrar att ta ansvar för sina

barn. Men kampen fortsätter. Vi tackar Gud för dem som förstått allvaret och är villiga att ge sig in i kampen. Genom hemundervisningen har unga människor fått en bakgrund som ger dem möjlighet att höra Guds kallelse i vår svåra tid.

I Hebreerbrevet 11 läser vi om människor som agerade genom tron och vann seger. Läser man noga kan man konstatera att många av dem som där räknas upp har agerat med tanke på den kommande generationen. Noa byggde arken för att rädda sitt hus. Abraham bodde i tält med sina efterkommande, för de väntade på staden med de fasta grundvalarna. Sara fick kraft att bli stammoder till en avkomma som hade sin håg till ett bättre fädernesland, det himmelska. Ja, så kan man räkna upp dem en efter en.

Moses föräldrar dolde sin son för dem som hade till uppdrag att döda honom. Bildligt talat ser man likheten i dagens samhälle. Makthavaren ville ta barnen till det element där livet inte kunde behållas. Det andliga livet kan svärigen bevaras i dagens utbildningsanstalter. Men Moses föräldrar agerade och dolde sin son. När detta inte längre var möjligt hade de tillverkat en korg för att han ändå skulle behålla livet. Barnen behöver en korg av kunskap i Guds ord, som ger dem skydd

mot allt som vill beröva dem livet. De måste få växa till innan de konfronteras med motkrafterna i samhället. När vi läser om Mose ser vi att han hade fått möjlighet att se vad som var det verkliga värdet i livet. Han ville hellre utstå lidanden med Guds folk än att för en kort tid leva i syndig njutning. Han såg att det fanns högre värden än Egyptens skatter.

Vad får barnen lära sig idag? Är föräldrarna vakna över det antikristliga system som vill kontrollera en människa från vaggan till graven?

Denna tidsålders Gud förblindar och förmörkar människornas sinnen så till den grad att de inte kan se ljuset från evangelium. Där används de institutioner som så gott som alla tvingas in i. För fyrtio år sen var det nödvändigt att träda ut ur mönstret, och i nutid är det än mer nödvändigt. Till föräldrarna idag vill jag rikta dessa ord: Stå upp och gå ut till honom utanför lägret. Ta ansvaret för dina barn även om det kostar smälek, kamp mot myndigheter, uppbrott från nuvarande tillvaro, ekonomiska konsekvenser eller vad det vara må. Ta ansvar för dina barns framtid. Varje kristen önskar se sina barn frälsta, och ägande det eviga hoppet. Ge dem bästa möjliga start i livet vad det än må kosta. Fortsätt kampen! ■

Elever, föräldrar och lärare som är och har varit engagerade i hemundervisning i ett möte under årets sommarkonferens.

Ta ljuset ut från skäppan sätt det där det är som mö

Text: Morgan Lindroos

En solig fredag åker några vänner från Stockholm och Västerås för att närvara med traktater under Örebros Pridefestival. Pelle Lind och Greger Leijonhufvud, båda från Örebro, är initiativtagarna för aktionen.

- Jag kände att jag antingen måste fly staden eller göra någonting, säger Pelle.

Han har tryckt upp tusen rosa traktater med rubriken "Hets mot individen" och en text om samhällets moraliska förfall, och uppmaningar om att omvända sig till Jesus Kristus för att bli frälst. På baksidan är det en bild på Arne Imsens beryktade skrift *Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian*, och information om var man kan beställa ett exemplar av en sådan.

Pelle, Greger, Tage Johansson och Martin Nilsson tar

Tage (bilden t v) och Greger (bilden t h) delar ut traktater vid Stortorget i Örebro

plats framför S:t Nicolai kyrka fyra timmar innan Regnbågsparaden ska börja, och delar ut traktaterna. De flesta som tar emot traktaten tittar några sekunder på framsidan, vänder på bladet och ser bilden på baksidan för att sedan snabbt riva eller knuckla ihop den och slänga den i närmaste soptunna. Andra lämnar snällt tillbaka traktaten och säger att de inte är intresserade.

-En del är förgrymmade över att vi står här, säger Pelle. En man kom precis och skällde på mig rejält över att vi står här och delar ut den här "skiten". Vissa stannar för att diskutera.

-Man känner verkligen att man har deras samvete på sin sida, säger Tage.

Det börjar strömma på med mer folk runt 16-tiden. Hittills har det inte varit så mycket folk på torget, men nu börjar allt fler att sätta sig eller ställa sig på trottoaren för att invänta paraden. Man kan känna hur stämningen blir mer hätsk ju längre tiden går. Fler och fler Hbtq-personer och RFSL-folk ankommer och regnbågsflaggorna börjar fylla torget.

- Det är beklämmande att se alla de små barnen med dessa flaggor, säger Tage. Hbtq-indoktrineringen börjar väldigt tidigt i Sverige.

Man kan nog lugnt säga att man är på god väg. Dagen innan Pridefestivalen i Örebro höll trans-prästen Ann-Cristhine Ruuth, eller Åke som han hette i 60 år, föreläsning om sin "resa till sig själv" i S:t Nicolai kyrka. Kan det bli mer fel?

Några minuter innan vi bestämmer oss för att dra oss tillbaka hettar det till rejält när ett par i 20-årsåldern börjar skälla på vännerna som delar ut traktater. De svär mycket, kallar dem homofober, säger åt dem att sticka därifrån och börjar sedan att diskutera mycket högljutt. -Vad är det för fel på att älska varandra, oavsett kön? -Ska vi stena kvinnor för att de är mindre värda än män? -Sa inte Jesus att vi ska älska vår nästa som oss själva?

Frampå eftermiddagen samlades ganska mycket folk för att invänta tåget. Många fick med sig en traktat.

Parollen är: "Vi ska bryta heteronormen i samhället!".

Polisen är snabbt på plats och kontrollera att allt är i

och örkast

sin ordning. De kallar på insatsledaren och plockar upp en traktat från marken för att se om det förekommer någon form av hets mot folkgrupp i den. Eftersom den inte gör det låter de oss vara.

- Vi har både polisen och Guds ord på vår sida, både yttrandefriheten och missionsbefallningen, säger Pelle.

Klockan är 18 när man börjar höra pridetåget på avstånd. Tage tycker att vi borde dra oss undan.

- Prideparaden är inget att se på, säger han. Vi instämmer allihop och börjar gå mot våra bilar. Bakom oss hör vi högljutt oväsen från paraden, och det låter inte särskilt trevligt.

Nöjda över att ha delat ut runt 800 traktater åker vi hemåt igen. Vi hoppas att Gud har fått röra vid någon människa genom oss. Det är värt allt att ta ljust ut från skäppan och sätta det där det är som mörkast. ■

Runepär (Pelle) Lind:

- Om jag kan få en enda människa att tänka om

Intervju: Morgan Lindroos

Vad gör du här, Pelle?

- Jag är främst här för att dela ut traktater som har en text från första kapitlet i Paulus brev till Romarna. Vi har delat ut den här under eftermiddagen, och en del blir förtörnade för att de inte tar till sig det här budskapet om frälsning och nåd, utan de förkastar det. Vi har delat ut runt 800 traktater här, och jag upplever att ungefär hälften tar emot. En del är tack samma och en del är väldigt förargade.

Hur har reaktionerna varit?

-Den första jag gav en traktat till kom tillbaka till mig och skrek "Vad är det för skit ni delar ut?!"

-Ja, såna reaktioner har vi mött. Det har också varit en ganska hotfull stämning, särskilt nu senare delen, och de har flockats runt oss och försökt slita traktaterna ur händerna på oss. Så polisen fick komma, och det stod nästan en ring av poliser runt oss ett tag. Så man får vara tacksam för att ordningsmakten ändå finns på plats, för vi har ju ändå lagen om yttrandefrihet med oss. Vi har lagen om yttrandefriheten på vår sida, och vi har också missionsbefallningen på vår sida. Vi har både lekamlig,

- Vi är inte emot någon enskild homosexuell människa utan den homosexuella företeelsen som genomsyrar människan och mänskligheten.

världslig rätt och vi har andlig rätt att vara här och dela ut. Det vi ser här idag, det är ju egentligen bara symptomen på en fallen kristenhet som har lagt ner sina vapen. Kristenheten har lagt ner sina andliga vapen, och då får vi det här som ett resultat. Syndens källor bryter fram på det ena området efter det andra.

Varför menar du att det är riktigt att stå här och protestera?

- För att om jag kan få en enda människa att tänka om och gå en annan väg, Guds väg, så är det värt det. Då är det värt all den här

mödan som vi har haft här på eftermiddagen. De här människorna skanderar ju ut sitt kärleksbudskap och menar på att vi inte har någon kärlek och vi är emot dem. Och det är ju väldigt viktigt att poängtera att vi här inte är mot någon enskild homosexuell människa, utan den homosexuella företeelsen som genomsyrar människan och mänskligheten. Men det är viktigt att det inte är emot någon enskild, utan andemakterna som styr det här. Och det är beklagligt att se så många kristna som bara går förbi och ruskar på huvudet istället för att hjälpa

forts sid 23

Medan vi vä

Av Sean Ureña

- Vi lever i en mycket farlig tid nu. Det är ingen lek. Det handlar inte om att komma till möten ibland. Det handlar inte om att göra vissa upplevelser. Det handlar om liv och död och om vad Gud vill göra i våra liv.

Den sista tiden har jag varit djupt oroad över den tid vi lever i, och strategierna fienden använder för att lura oss. Jag har haft några bibelstudier om det, och idag ska jag fortsätta tala om den plan som Gud har. Temat för denna konferens är "Medan vi väntar", och vi har fått höra en hel del om vad vi ska göra medan vi väntar. Det som har sagts har verkligen varit mycket viktigt; vi behöver bedja, vi måste älska varandra och söka Herren mera. Men det finns något som oroar mig och det är att vi väntar Herren på ett alltför lättsinnigt och bekvämt sätt. Vi har en fiende som arbetar emot oss och tyvärr lever vi i en värld som uppenbarligen regeras av den onde. Han har skapat ett system för att vi ska glömma bort Gud och leva på ett sätt som bara gör oss beroende av oss själva.

Det är en realitet idag. Fienden har skapat ett religiöst system som får oss att tycka att allt vi gör är bra. Det spelar ingen roll om det är mot eller för Gud. Vi lever som om Gud aldrig någonsin hade talat genom sitt Ord. Vi lever enligt våra egna föreställningar, våra egna argument. Men det är något som inte kommer från oss själva, utan från fienden. Vi lever i ett system som stänger in oss och gör oss blinda, så att vi inte klart kan se verkligheten. Det har hänt tidigare i historien. Guds folk har alltid varit tvungna att

vänta. David väntade på Gud. Det är så att Guds barn måste vänta ibland. Det finns ett sammanhang i Bibeln jag alltid tycker om att nämna, och det är i 2 Mosebok, kapitel 19:

- Om ni nu hör min röst och håller mitt förbund, skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min. Ni skall för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk (v 5-6).

Ett Guds folk, utvalt från hela jordens folk. Det är ett löfte som Gud gav Israels folk. När hände det här? Mose var på Sinai berg och väntade på att få ta emot Guds bud. Vi går till kapitel 32 och ser vad som hände:

- När folket såg att det dröjde innan Mose kom ner från berget, samlades de kring Aron och sade till honom: "Kom och gör oss en gud, som skall gå framför oss. För vad som har hänt den där Mose, som förde oss upp ur Egyptens land, det vet vi inte (v 1-2).

Låt oss byta ut några ord i texten, men den ska ha samma betydelse: "Vi har tröttnat att vänta på Mose. Så gör oss en Gud ..."

De väntade, men medan de väntade på Herren hände något – de började tänka på ett annat sätt. Fienden kom in i deras hjärtan och förändrade hoppet. Han tog ifrån dem Guds Ord, tog bort alla Guds löften som fanns för dem: "Ni ska vara mitt folk, präster, ett heligt folk, utvalda från hela jorden, som ska lova mig", men – nej, medan de väntade brast tron

sönder.

Vi befinner oss i samma situation i den tid vi lever i. Det finns många som inte vill förstå. Det finns många ting man inte vill se. Det beror på att fienden är emot oss.

Det finns ett annat bibelsammanhang jag vill nämna. Det handlar om Nikodemus. Vi ska inte läsa det, men Nikodemus var en av dem som väntade på Messias, men när Messias kom, kände han inte igen honom. Jesus sa till honom: "Du måste födas på nytt." Nikodemus var en troende som väntade på Messias, en som man förmodade skulle känna igen Messias när han kom. Men så blev det inte. Han hade sina tvivel. Och Jesus sa till honom: Du måste födas på nytt!

Hur föds man på nytt? Det gällde att födas av den helige Ande. Komma ut ifrån systemet han var fast i. Lämna det religiösa systemet han levde i. Detta religiösa system som håller människan sovande

och drömmande som zombies. Många gånger känner vi behov att bedja:

- Gud hjälp oss. Vi behöver din ledning, att du talar till oss. Och det är verkligen något som är viktigt för oss. Det är ett behov vi ständigt bör ha. Vi tänker kanske att Gud inte vill använda oss; vi känner inte hans Ande, vi känner inte att han talar till oss. Men det är en lögn, för det är inte så att vi känner behov. Det är han som vill komma in i våra liv. Det är han som klappar på vårt hjärtas dörr, för att få använda oss i denna tid.

- Jag står vid dörren och kallar, säger Herren. Han vill komma in i våra hjärtan. Men vårt hyckleri får oss att tänka att det är vi som väntar på Gud. I systemet vi lever i finns många bekvämligheter och många ting som binder oss och avlägsnar oss från sanningen. Vi tror att det räcker att be en stund, det räcker att komma på mötena, det är tillräckligt att läsa en vers i Bibeln och – vad mer?

Det är inte tillräckligt. Vi lever i en mycket farlig tid nu. Det är ingen lek. Det handlar inte om att komma till möten ibland. Det handlar inte om att göra vissa upplevelser. Det handlar om liv och död och om vad Gud vill göra i våra liv! Ibland är vi så sovande att vi inte kan uppfatta och förstå Guds plan.

- Du säger: Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skylla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig (Upp 3:17-19).

Det här bibelcitatet tolkar människor på olika sätt. Men jag vill applicera det på vad jag just talat om. Vi tänker att vi inte behöver något, och det står att vi är varken kalla eller varma. Vi är ljumma. Och det är systemet som har gjort oss sådana. Det håller oss i ett tillstånd så vi är varken det ena eller andra. Men det är

inte tillräckligt för Herren. Han säger:

- Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun (Upp 3:16).

Du säger att du är rik. Att du inte behöver något. Du säger: Det är tillräckligt vad jag gör. Det räcker med att jag ber lite grann. Gud vet vad jag vill ha. Jag behöver inte be.

Om lärjungarna på pingstdagen skulle ha tänkt: Gud vet vad jag behöver – då hade den Helige Ande inte fallit över dem. Den helige Ande skulle aldrig ha kommit. Gud vet vad vi behöver. Det är en verklighet. Men ibland måste vi göra vad exemplen i Bibeln visar oss. *Be utan att förtröttas. Ropa till Gud.*

“Vårt hyckleri får oss att tänka att det är vi som väntar på Gud.”

Åberopa löftena han har gett oss. Och han säger: - Jag vill använda dig i den tid vi lever i – en ond och farlig tid. Det finns mycket att göra och därför råder jag dig, säger Herren: - Kom och köp guld av mig. Kom till mig och köp kläder att skylla dig med. Smörj dina ögon med salva så att du kan se. Då kan vi vakna.

- Vakna upp, du som sover, och stå upp från de döda, så skall Kristus lysa över dig (Ef 5:14).

Vakna upp från de döda, och ljuset från Jesus ska lysa framför dig! Den tid vi lever i, är en tid av fruktansvärd terror. Alla framstående människor – politiker, kulturpersonligheter, vetenskapsmän har uppmärksamheten riktad mot vad som sker. Vi ser hur nationer konfronteras med andra nationer och alla förstår att något stort ska ske. Nu talar jag inte om kristenheten. Jag talar om den sekulariserade världen. Ateister, människor som inte tror på Gud, de tror på andra ting. Men de är oroade över det som händer nu i världen. Det finns en krigets ande över världen, som håller människor oroade.

Vi vet, och Bibeln har redan talat om att det som pågår är att Herrens ankomst närmar sig. Jesu tillkommelse är nära. Du och jag är viktiga aktörer i denna plan. Jag vet inte om ni tycker om att vänta. Jag tycker inte mycket om att vänta; fastän ni ibland måste vänta på mig! Många gånger vill vi veta tiden, vi vill veta plats och klockslag. Vi vill ha mera detaljer om vissa saker. Det kan vara svårt. För det är inte alltid vi har möjlighet att få veta. Och så är det med Jesus och det han har lovat. Vi vet inte när han kommer. Guds Ord säger att han kommer som en tjuv om natten. Ingen vet timme eller stund när han kommer. Och därför, medan vi väntar på Jesus, ska vi stå upp från de döda så att Kristi ljus ska kunna lysa över oss.

Det finns många behov hos oss, som vi ibland inte kan se eller förstå. Ett av de största behoven är att vara närmare Gud. Därför vill jag vädja till dig nu, att

forts sid 20

En annan Jesus

*En annan Jesus, en annan ande
och ett annat evangelium.*

Del 1

Text: Stig Andreasson

Redan på apostlarnas tid blev många kristna församlingar påverkade av falsk lära. En del förkun-

nare, som tydligt betraktade sig själva som stora och mäktiga apostlar, nästlade sig in i församlingarna med ett budskap som märkbart avlägsnade sig från de ursprungliga apostlarnas förkunnelse. Detta hände bland annat i Korint. Märkligt nog verkade det som om de troende i den församlingen inte tog dessa avvikelser särskilt allvarligt. Därför skrev Paulus följande varningsord till dem:

- Jag är rädd för att liksom ormen överlistade Eva med sin slughet, så skall också era hjärtan förföras och lockas bort från uppriktigheten och renheten gentemot Kristus. Ty om någon kommer och förkunnar en annan Jesus än den jag förkunnade, eller om ni får en annan ande än den ni en gång fick eller ett annat evangelium än det ni tog emot, då står ni gladeligen ut med det. Jag menar att jag inte på något vis är underlägsen dessa väldiga apostlar. Även om jag är klen som talare, är jag inte klen i min kunskap (2 Kor 11:3-6).

Problemet i Korint var alltså inte bara främmande lära men också de troendes undfallenhet. Att vara undfallande är att vara svag, efterlåten och tolerant gentemot det mesta. De kristna i Korint kunde gladeligen höra den avvikande förkunnelsen utan att reagera. Idag har vi en liknande situation. En fransk pastor skrev för några år sedan en bok som fick titeln: *Det finns inte längre några protestanter*. Han menade att Påvekyrkans gamla och oförändrade villfarelser inte längre varken blir avslöjade eller motsagda. Men många kristna trossamfund fogar sig också villigt både till moderna folkliga meningar och den gudlösa statens lagar och förordningar.

En annan Jesus förkunnas också i vår tid.

Eftersom ett växande antal muslimer har kommit till västvärlden konfronteras vi oundvikligen med **den islamske Jesus**. En tidigare muslim gav mig ett exemplar av Islams heliga bok Koranen. Hans avsikt var givetvis inte att försöka omvända mig till Islam, men han menade att jag behövde få bättre kunskap om denna religion. Jag har inte orkat läsa igenom hela Koranen. Det är mödosam läsning. Men så mycket har jag förstått att enligt muslimsk tro blev Jesus faktiskt född av en jungfru. Muslimerna tror alltså mer än många nutida protestantiska teologer, som uppfattar jungfrufödelsen som symbolisk, men inte verklig. Enligt Koranen skedde emellertid Jesu födelse inte i ett

*Problemet var
alltså inte bara
främmande
lära men också
de troendes
undfallenhet.*

stall med en krubba utan under en palm. Korsfäst blev han aldrig. En annan person, som liknade honom, blev spikad till korset. Jesus var inte Guds Son och världens Frälsare men en av profeterna. Märkligt nog tog Gud honom upp till himlen, där han nu varit i flera tusen år. En dag skall han emellertid komma tillbaka och då skall han upprätta Islam som all-

tomfattande världsreligion. Muhammed fick alltså med sig brottstycken av den kristna tron. Men han omvandlade det hela på ett sådant sätt att Islams Jesusbild blev totalt annorlunda än Bibelns.

Men det finns sökande människor också bland muslimerna. Då vi för några år sedan deltog i Maranataförsamlingens tältmöten i Stockholm blev tältet rest i närheten av en förort där de flesta invånarna är invandrare och till stor del muslimer. En kväll hörde jag två muslimska kvinnor samtala med varandra på kort avstånd från mötestältet. Den ena av dem sa då: "Jag har alltid undrat över vem Jesus egentligen var." De orden grep mitt hjärta och jag hoppas verkligen att hon fick svar på sin brännande fråga genom förkunnelsen i tältmötena. I den församling vi såg födas i Vesoul i östra Frankrike har vi sedan tio år en omtyckt pastor, som heter Mekki Drihem. Han kom till Frankrike från Algeriet som tonåring. Hela hans familj var muslimsk. Men Mekki mötte evangeliska kristna i Nordfrankrike och kom till tro på Jesus som Frälsare. Han fick uppleva hårt motstånd och förföljelse från sina egna. Men han höll ut i kampen, reste till en bibelskola och blev en förkunnare av Bibelns evangelium. Strax efter att han blev insatt som pastor i Vesoul var vi där på besök. Stina Fridolfsson, medlem i redaktionen av denna tidning, var också med. Hon gjorde då en intervju med pastor Mekki, som publicerades här i Midnattsropet. Idag får vi uppmuntrande nyheter från den franska församlingen. Många nya människor kommer för att höra Guds Ord. Ja, även muslimer blir frälsta idag och Herren brukar dem sedan i sin tjänst.

Men vi konfronteras också med **den katolske Jesus**, ty den katolska kyrkans inflytande ökar i vår del av världen.

Handlar verkligen också detta om en annan Jesus än Bibelns? Hade inte den svenske pastorn rätt då han efter besöket hos påven i Rom sa: "Jag kan inte se annat än att katolikerna predikar samme Jesus som vi gör?" Jo, rent teologiskt och teoretiskt kan det kanske se så ut, exempelvis då vi läser den tidigare påvens så kallade "Jesusbok". Men i praktiken står vi här inför en annorlunda Kristus-förståelse. Den katolska kyrkans präster sägs nämligen äga en särskild makt, som innebär auktoritet till att bokstavligen förvandla mässans bröd och vin till Jesu lekamen och blod. Genom prästens händer blir så Jesus offrad på nytt, inte på korset men på kyrkans altare. Ingen kan väl tro att vanligt bröd och vin på ett altare skulle kunna vara en soning för synd. Men om dessa element förvandlas till Jesu lekamen och blod finns det en logisk grund för den katolska offertanken. Brödet i mässan kallas oblat eller hostia, vilket betyder offer. Men vi måste kraftigt understryka att det katolska mässoffret är en total förnekelse av Jesu fullbordade försoningsverk och en lika total motsägelser av bibelordet, som säger att Jesu offer gavs "en gång för alla".

Den katolske Jesus är alltså en "sakramental" Jesus. Hans närvaro förmedlas till den enskilde via kyrkans sakrament, främst då altarets sakrament. Chiniquy, som i många år var katolsk präst, skrev i sina böcker om "oblatguden", alltså Jesu närvaro i mässans oblatbröd. Det som blir över av brödet efter mässan låses in i ett altarskåp som ingen from katolik kan gå förbi utan att böja knä. Därinne är ju Jesus sakramentalt närvarande.

Både liberala kyrkor och vissa nya karismatiska grupper förkunnar också en annan Jesus. I dessa kretsar fokuserar man starkt på Bibelns ord om att Jesus "utblottade sig själv" eller "förnedrade sig själv" då han lämnade sin himmelska härlighet och blev människa. Man tolkar dessa uttryck i den betydelsen att Jesus lade igen all sin gudomlighet i himlen och att han under sitt jordeliv bara var en människa. Han utförde sina mirakler inte i egenskap av Gud men i egenskap av människa uppfylld av Anden. Bakom detta påstående ligger en i vissa karismatiska kretsar högt älskad tanke. Om Jesus gjorde under som en människa fylld av Anden, då kan vi också göra det om vi är fyllda av samme Ande. Då blir det hela ett försök att förminska Jesus och

förstora den karismatiskt rikt utrustade människan.

Då Bibeln säger att Jesus utblottade sig själv används det grekiska ordet "kenosis". Man har därför benämnt denna tolkningsteori "kenosis-teologi". Den har länge existerat i olika versioner och grader. Även aktade och bibeltrogna teologer har påverkats av den, men också varit oeniga om den verkliga betydelsen av ordet kenosis. Idag har dessa tolkningsteorier

*Bibelns Jesus
blev och var
människa.
Därför kan
han fullkomligt
förstå oss. Men
han var och
är också Gud.
Därför kan
han hjälpa oss
i all vår nöd.*

på nytt aktualiserats i ganska extrem form genom Bill Johnsons inflytande från församlingen Bethel i Redding California.

Bibelns Jesus är både sann Gud och sann människa.

I evangelierna framträder hans gudomlighet och hans mänsklighet växelvis hela tiden.

Jesus i båten och Jesus vid graven.

Då lärjungarna tillsammans med Jesus startade turen över Genesarets sjö var vinden tydligen svag och vattnet nästan helt blankt. Under färden somnade Jesus i båten. Liksom alla andra människor kunde han alltså bli trött och behövde vila. Men längre bort från land uppstod plötsligt en häftig storm, något som ofta sker hastigt och oväntat på Genesarets sjö. Lärjungarna blev förskräckta och ropade: "Mästare vi går under!" Då reste Jesus sig i båten och talade till vinden och vågorna och allt blev fullständigt lugnt. Där ser vi hans gudomlighet. Han hade makt över naturkrafterna.

Då han nåddes av budet att hans vän

Lasarus var död, begav han sig genast till den by där Lasarus bodde tillsammans med sina två systrar. Utanför Lasarus grav, omgiven av gråtande människor, föll också Jesus i gråt. Han hade samma mänskliga känslor som alla andra. Men några ögonblick senare befallde han att man skulle ta bort stenen framför gravöppningen i klippan. Sedan ropade han med hög röst: "Lasarus, kom ut!" Och den döde kom levande ut från graven. Jesus hade makt över död och grav. Det är bevis på hans gudomlighet.

Makt att förlåta synder.

Vid ett tillfälle bar fyra män en lam man, som låg på en bädd, fram till Jesus. Ja, de måste faktiskt fira honom ned genom ett hål i taket på grund av folkmassan som omgav Mästaren. Det första Jesus sa till den lame var: "Mitt barn, dina synder är förlåtna." Några skriftlärd som var närvarande tänkte genast: "Han hädar! Bara Gud kan förlåta synder!" Jesus läste deras tankar och sa: "Vilket är lättast att säga till den lame: Dina synder är förlåtna eller att säga: Stig upp. Ta din bädd och gå?" Han fick inget svar på den frågan. Alla visste ju att för en vanlig människa var det omöjligt att göra någotdera. Då tog Jesus till orda igen och sa: "För att Ni skall veta att människosonen har makt här på jorden att förlåta synder säger jag nu till den lame: "Stig upp, ta din bädd och gå hem!" Och den lame stod upp och gick ut inför allas ögon.

Jesu under är Guds under.

En olycklig man besatt av flera onda andar blev befriad genom Jesu makt. Han bad då om att ständigt få vara i Jesu sällskap. Men Herren gjorde klart för honom att han hade något viktigare att göra: "Gå tillbaka hem och berätta vad Gud har gjort med dig." Det Jesus gjorde var det alltså Gud som gjorde! Den befriade mannen gjorde heller ingen skillnad. Han fick order om att berätta vad Gud hade gjort med honom. Han gick då och ropade ut i hela staden vad Jesus hade gjort för honom. Jesu undergärning var Guds undergärning.

Paulus var bekymrad för att de kristna i Korint skulle komma bort från uppriktigheten i sin tro. Ordet kan också översättas med "enkelheten". Spekulationer och sofistikerade förklaringar är

forts sid 23

Den objektiva sanningen

Bibelstudium av Samuel Hafsahl

Vi kan peka på Jesus. Vi har ingenting annat. Vi får säga: "Om du öppnar ditt hjärta så ska du få se att Jesus kommer till dig." Det finns ingen otro i världen som kan stå emot ett möte med Jesus Kristus.

För en tid sedan var det en barnsång som grep tag i mig. Den handlar om Jesus som står upp ifrån de döda och Tomas, som inte var där när Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar. Händelsen beskrivs i Johannes evangelium, kapitel 20:24-25. Lärjungarna kommer och berättar för Tomas: "Vi har sett Herren, han är uppstånden!" Då säger Tomas: "Jag vill inte tro om jag inte får se honom; känna spikhålen i hans händer och sticka mitt finger i hans sida." Han hade klart för sig vad som skulle till för att han skulle tro. Han skulle se Herren, se spikhålen i hans händer och röra vid hans sida. Då skulle han tro.

Vi brukar tala om Tomas tvivlaren, men egentligen är det väl inte hans tvivel det handlar om. Det verkar som om Tomas hade bestämt sig för något, och hans beslut var: "Det här vill jag inte tro!" Om man läser de få texterna i bibeln som

nämner Tomas, verkar det som om Tomas är något av en pessimist. När Jesus säger: "Vi ska gå till Lasarus grav", så säger Tomas: "Låt oss gå med och dö med honom." Det verkar som att han tänker det värsta om varje situation.

Tomas var alltså inte där när Jesus uppenbarade sig första gången för sina lärjungar. Kanske hade han trott att Jesus var den verkliga Messias, men när inte saker skedde på det sätt som han tyckte att de skulle hända, går han undan och tänker igenom alltsammans på egen hand. Han är kanske pessimisten som går i sina egna tankar och har en uppgörelse med det han menat var sant. Jesus var inte den han trott han var. Jesus var nu död och borta. När han får höra lärjungarna säga att de har sett Herren och att han är uppstånden, så blir den sanningen inte Tomas sanning. Hans uppfattning var att han inte skulle tro om han inte fick se Jesus - oavsett vad andra sa.

Så är det med många människor i vår tid. Man har beslutat sig: "Jag vill inte tro." Det gäller oavsett vilka vittnesbörd vi ger om att det finns en uppstånden frälsare. Det har blivit ett beslut, och man silar bort den information som skulle göra någon skillnad. "Det är inte min sanning." Så är det med människor i vår tid, och så har det nog alltid varit.

Informationssamhället

Vi lever i ett informationssamhälle. Det har sagts och skrivits mycket om detta den senaste tiden. Var vi än är, så har vi allt tillgängligt på mobilen. Om någon frågar något, så kan vi snabbt få fram svaret där. Vi googlar en fråga, och får svaret med detsamma. Det är väl inget fel med det, men det är stor skillnad på information och kunskap. Kunskap är information som är bearbetad och testad, undersökt och förstådd. Vi kan tro oss ha all kunskap i världen, men det är

bara information som någon annan har gett oss.

Det sägs att människor är mindre kritiska mot information idag. Man tar det man får så att säga. Vi tror att det som serveras är sant, utan att använda mera tid att undersöka om det verkligen är fakta. Det sägs att det är större problem idag, eftersom den information vi får tag i på ett sätt är personlig och anpassad till oss. Om vi till exempel söker på Google, så vet Google allt om oss. Den ger oss den informationen som vi vill ha. Skulle t ex en ateist söka: "Finns det någon Gud?" Ja, då kommer alla argument upp som talar för att det inte finns någon Gud. Informationen passar direkt in i ateistens tankevärld. "Det här är rätt! Det här är fakta jag söker!" Men om en religiös människa skriver in samma fråga: "Finns det någon Gud?" Då kommer ett helt annat svar. Frågan är om vi har några kritiska frågor om det som serveras oss, eller om det bara blir en information som vi får och tar emot som sanning.

Långt färre läser också tidningar nu för tiden, blad för blad. Förr hade tidningarna ansvaret att presentera nyheter från olika håll i världen. Det gav faktabaserad information från säkra källor. Men idag har de sociala medierna tagit över den nyhetskanalen för många människor, och det nyhetsflöde vi ser i sociala medier eller på Google eller någon annanstans på internet, är anpassat efter vad vi tycker. Allt vi läser bekräftar bara vår egen världsbild och gör vår sanning större. Ingen annan kommer in med något kritiskt i det informationsflöde vi får. Många har sett problemet, och undrar hur man ska tackla att informationen är så polariserad och anpassad till varje människa. Det vi läser i våra största tidningar kommer genom länkade artiklar i våra sociala medier, som filtreras efter våra preferenser. De sociala medierna är alltså startpunkten för den information man får sig serverad.

Fake news

Under presidentvalet som ägde rum i USA blev det en väldigt stor sak av det som kallades "fake news"; falska nyheter. Det som väcker oron är att så väldigt många läser dessa falska nyheter. De kommer in i deras nyhetsflöden. Man läser, och tar det till sig som sanning.

Falska nyheter är absolut inte något nytt i tiden. Det har funnits genom hela världshistorien. Det har serverat propaganda av olika orsaker. Det finns falska

nyheter för att göra en satir över något, eller så har falska nyheter skapats för att man vill driva med de verkliga nyheterna, för att göra humor. Dessutom har man falska nyheter för att missleda, och falska nyheter för att skada.

Redan under antiken var detta utbrett. För att styra den politiska bilden gav man ut falsk propaganda. Det var propaganda som skadade. En romersk politiker och general, Markus Antonius, begick självmord för att han fått den falska nyheten att Kleopatra skulle ha begått självmord.

Vi läser även i Bibeln om falska nyheter. Vi vet vad som hände med soldaterna som blev satta att vakta Jesu grav. De berättade: "Någon kom och rullade bort stenen, det var ett stort ljus och vi föll till marken." Men de blev instruerade att säga att lärjungarna kom och tog bort kroppen, för att de skulle kunna säga att han var uppstånden. Det blev sanningen. Hade människorna som hörde det varit kritiska borde de ha undersökt om informationen som spreds

verkligen var faktabaserad, men den var så anpassad. Allt hade ju sin enkla förklaring.

Det påstås att under presidentvalet i USA fanns det människor som var hyrda för att sprida falska nyheter om de andra presidentkandidaterna. Man serverade dessa nyheter som sanningar, något som skadade de andra presidentkandidaterna. Det sägs också att när man var ute för att värva väljare, anpassade man sin valpropaganda till åhörarna. Exempelvis var det frågan om man skulle förbjuda vapen

Det har blivit "inne" igen i tiden att mena att människan är upphovet till sanningen. Vi får grupper av människor som lever i sina bubblor och där all information de får in silas genom deras uppfattningsfilter.

eller fortsatt ha dem fritt tillgängliga. Då hade den fruktansvärda skolmassakern skett, och den ena sidan i presidentvalet vann väljare genom att lova att förbjuda vapen: "Med så mycket vapen tillgängliga är det så enkelt att någon kan begå sådana handlingar." Men när den andra sidan kom till stater där man älskar att gå ut i naturen och jaga, så sa man: "Ja, röstar ni på denne kandidat, så kommer det att vara omöjligt att få ha vapen. Ni får då inte fortsätta med jakt." Det var friluftsmänniskor som hade sin tanke om vad som var bra, och man gav dessa människor ett budskap som var anpassat till deras preferenser. Till människor som levde nära gränsen och måste bevaka sin familj och allt sitt, sa man: "Om den här blir president får ni inte ha vapen att skydda ert hem. Människor bryter sig in, och ni har inget att försvara er med." Man var väldigt skicklig att tolka människorna och vad de önskade höra. Vilken information är det jag borde ge för att få anhängare från den här skaran människor?

Vad är sanning

Vad ska vi göra för att nå fram till människor med det vi tror på, när människan är så styrd av sin egen sanning? Frågan är om det finns en sanning som inte är min sanning – den sanning jag har skapat och som har blivit det jag tror på. Det har funnits en föreställning genom århundraden att det är människan som är upphovet till sanningen. Det finns ingen sanning utanför människan, för människan är den tänkande individen, och all sanning är skapad av människan. Det är vi som har uttalat vad som är sanning.

Vi vet ju att det inte fungerar så i praktiken. Det finns en massa saker som vi tillsammans vet är sanning. Vi kan säga att en kula kan döda en människa. Det är en sanning som alla känner till och ingen kan förneka. Det finns väldigt mycket som är sanning, oberoende av vad du och jag tycker är sanning. Det finns alltså en verklig sanning, som är oberoende av min världsbild och min sanning.

Men det har blivit "inne" igen i tiden att mena att människan är upphovet till sanningen. Det är ju väldigt lämpligt att vi kan skapa vår egen sanning. Vi kan bestämma för oss själva: "Vad är min sanning? Vad ska jag tro på?" Vi får grupper av människor som lever i sina bubblor och där all information de får in silas genom deras uppfattningsfilter. Bara den

sanning som för fram deras världsbild är sanning. Bubblan växer, och blir till den faktiska, verkliga sanningen. Allt utanför är falskt; ickesanning.

Vi som tror oss ha sanningen, vi kan fråga: "Hur ska människor kunna tro, när de utsätts för denna massiva informationsström?" Det finns ingenting som kan få denna bubbla att spricka. Ingen ofiltrerad information kommer till. Inga kritiska röster kan bryta in och säga: "Kanske det finns en annan sanning som är förmer än vad ni tror, tänker och menar?" Vi vet hur svårt det är i dagens samhälle att vittna för människor och att tala om att det finns en Gud som är uppstånden. Människor har redan bestämt sin sanning, beslutat sig för vad man ska tro.

Men så är det frågan om dig och mig: Hur är det med oss? Lever vi också i en sådan bubbla att vi kan säga att ingenting kommer in i vår värld? Vi har vår sanning som vi har bestämt oss för. Vi går på möten, vi läser bibeln och talar om bibeln. Allt vad vi hör och talar om är ensidigt. Det bygger upp den sanning vi föresatt oss. Finns det några kritiska röster som kan komma in i vår värld? Hur kan jag säga om andra människor att de inte har sanningen, om jag är så tvärsäker på vad som är min sanning? Jag lever i samma tid, och all den information

som kommer till mig är väl inte anorlunda än den som kommer till andra människor? Är jag öppen för ifrågasättande av min sanning som den verkliga sanningen?

Vi har Guds Ord som vi tror är en objektiv sanning. Vi som lever i denna tid med allt som händer; vi får, även om vi kanske inte borde ha det, en överväldigande stor information av världens åsikter in i vårt informationsflöde. Det är inte bara våra tankar som kommer in i vårt nyhetsflöde, det är också denna tidens tankar som attackerar och bombarderar oss hela tiden; varje dag, ja varje timme, med sina åsikter. Det är klart att vi blir påverkade av det samhälle vi lever i.

Anpassad sanning

Vi har alltså en verkligt sann informationskanal; Guds Ord. Men vi vet att också Bibelns ord kan anpassas då vi söker stöd för vår egen vilja i Guds Ord, istället för att Ordet får ge oss det som är verklig sanning. Då ger vi inte Guds ord den rätt som det måste få ha. Vi

Vi har alltså en verkligt sann informationskanal; Guds Ord. Men vi vet att också Bibelns ord kan anpassas efter vår egen vilja istället för att det får ge oss det som är verklig sanning.

behöver ett öppet hjärta och vi behöver Guds Ande. Allt det vi tänker formar vår världsbild och blir grund för det vi tror och uppfattar som sanning, men Guds Ande kan ge oss det som är rätt. När vi möts av ett ord som skär in i vårt hjärta som ett svärd, så får vi pröva våra liv mot Ordet, vara ödmjuka, och böja oss för det som är sanning.

I Kolosserbrevet talar Paulus om människor som dyrkade Gud efter sitt eget tycke. Efter en självvald fromhet. Då hade man anpassat Guds vilja efter sin egen vilja. Man gjorde som man själv tyckte, och levde till sitt eget behag. Man dyrkade Gud på sitt sätt istället för att vara ödmjuk inför det Gud ville.

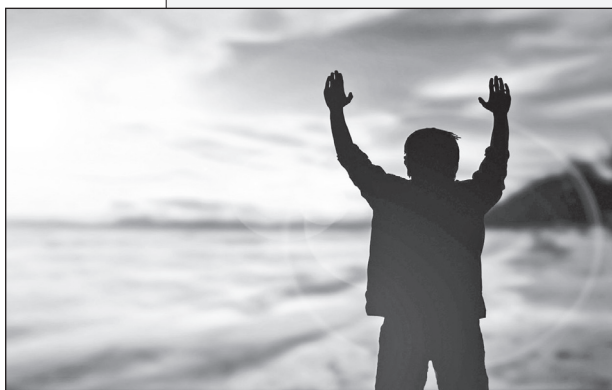
Frågan är vad vi bygger vår tro på. Vad är grunden? Är det en objektiv sanning, eller en sanning som är anpassad till oss och vår världsbild? Paulus säger: "Om Kristus inte har uppstått, då är vi de mest beklagansvärda av alla människor. Om vi trodde att Jesus var uppstånden, då han inte är uppstånden, då är vi de mest dåraktiga människor.", men han fortsätter: "Men nu är Kristus uppstånden!" Vad får dig att säga det, Paulus? Vad är ditt kriterium för att tro? Vad har du och jag att komma med? Vad kan vi presentera som den sanning vi grundar vår tro på, som vi går ut och vittnar om? Hur kan vi säga: "Du ska tro det som jag tror på, för det är sanning." Vad är det vi grundar vår tro på? Hur kan vi vara så säkra? Alla människor har ju sin egen sanningsuppfattning i sin egen bubbla.

Sanningens sannolikhet

Paulus säger: "Vi kom inte med övertygande visdomsord." Det var ingen information som behövde komma in i människor för att de skulle bli övertalade att ta emot den sanning som presenterades. Men han sa: "Vi kom med överbevisning i Ande och kraft!" Jesus säger om Anden som skulle komma, att han skall överbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom. En Ande, som överbevisar! Det handlar inte om bevis på så sätt att vi kan bevisa att det finns en Gud. Vi kan inte bevisa att Jesus är uppstånden. Tomas sa: "Om jag inte får se Jesus. Om jag inte får känna hålen efter spikarna i hans händer. Om jag inte får känna på hans sida, så kommer jag inte att tro." Det var hans kriterium för om han skulle tro eller inte. Hur ska vi möta sådana människor?

Människor har bestämt sig för vad de ska tro, och allt annat blir oväsentligt. Om

Om du öppnar ditt hjärta så ska du få se att Jesus kommer till dig. Det finns ingen otro i världen som kan stå emot ett möte med Kristus.

jag ska tro på något så är sannolikheten för att det är sant det som bestämmer om jag ska tro det eller inte. Vad ska till för att människor ska tro? Det är nästan ingenting, egentligen. Man tror på falska nyheter, bara för att de presenteras så att det stämmer med ens egen världsbild. Kommer det något annat som inte passar in, så blir det främmande, och man tror det inte. Då stöter man det ifrån sig som något osannolikt.

Ett möte med den uppståndne

Vi har inget sådant bevis att komma med, så att vi kan säga att "om du tror så får du se Jesus uppstånden, och du får se hålen i hans händer". Men i sången jag nämnde om och som grep mig, står det så här: "Men plötsligt så stod han där, och han sa: Tomas, det är ju jag!"

Det var den sanning Tomas mötte då han åtta dagar senare var där tillsammans med de andra. Så kom Jesus: "Men Tomas, det är ju jag! Kom känn på mina sår, om det kan hjälpa dig." Men när Jesus presenterar sig för Tomas, så behöver inte Tomas känna på hans sår. Han säger: "Min Herre och min Gud!" Det är ett möte med Jesus Kristus. Och då försvinner all otro, alla de kriterier Tomas hade satt upp för att han skulle tro. Då finns ingenting längre som kan ändra den sanning han får uppleva i sitt hjärta. Jag tror att det är det enda du och jag kan göra.

Vi kan peka på Jesus. Vi har inget annat. Vi får säga: "Om du öppnar ditt hjärta så ska du få se att Jesus kommer till dig." Det finns ingen otro i världen som kan stå emot ett möte med den levande Kristus.

Det fanns olika människor som Jesus mötte efter sin uppståndelse. Han mötte var och en på sitt särskilda sätt. Han mötte Maria, hon som älskade Herren. Han möter henne vid graven. Hon ser att stenen är borta, och hon vet inte vad hon ska tro. Då kommer det en och frågar vem hon söker. Hon tror det är örtagårdsmästaren. Hon säger: "min Mästare är borttagen, och jag vet inte vart de har lagt honom." Då säger Jesus: "Maria!" Och jag tror detta enda ord rymde allt det Maria behövde höra just vid det tillfället. Och hon förstår: "Det är ju Jesus!" Jesus mötte Maria som hon behövde det.

Han mötte lärjungarna. De som trodde att kvinnorna, som talade om att de hört från änglarna att Jesus är uppstånden, kom med tomt prat. Men de sprang ändå dit. Det står om Johannes att han gick in och såg den hopvikta huvudduken. Då trodde han. Det var vad som behövdes för att Johannes skulle tro.

Vi har olika förutsättningar. Vad ska till för att jag ska tro? Han möter oss precis som vi behöver. Han är den som kommer till oss, därför att han vill dra oss till sig. I Jeremia står det: "Jag låter mig finnas av

den som söker mig av hela sitt hjärta.” Hur ska människor komma till tro? Vi måste föra människor till ett möte med Jesus.

En säker grund

I Petrus' första brevets första kapitel står det: ”Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fastän ni ännu inte ser honom, tror ni på honom och jublar över honom i obeskrivlig, himmelsk glädje” (v 8).

Detta kan du och jag få uppleva. Kanske behöver vi uppleva Jesus ännu en gång. Lärjungarna kom till Tomas och sa: ”Vi har sett Jesus! Han är uppstånden”, men Tomas sa: ”Jag kommer inte att tro.” Men nästa gång Jesus uppenbarar sig är Tomas där ibland dem. Jag tror att det var just på grund av lärjungarnas vittnesbörd som Tomas nu är ibland dem. Kanske det finns en misstanke hos människor: ”Det måste finnas något mer än det vi har.” Människor är inte nöjda med den sanning som presenteras. Det finns frågor hos alla människor. ”Vad lever vi för?” Den tanken gör alla lite osäkra. Tänk om vi

kan få möta Jesus på ett överväldigande sätt, och få ett levande vittnesbörd som får människor att komma in i den skara där Jesus är!

Vi kan läsa om Paulus, när han fick möta Jesus på Damaskusvägen. Han trodde att han tjänade Gud när han förföljde lärjungarna. Så fick han möta Jesus. Om han fick möta honom fysiskt vet jag inte, men Paulus säger: ”Gud uppenbarade sin Son i mig.” Det var något hos Paulus som blev en säker grund för allt han sedan gjorde. Det ledde honom ända in i döden, men den säkra grunden Paulus stod på, var mötet med Jesus. ”Jag blev inte ohörsam mot den himmelska synen.” Vi behöver det mötet med Jesus Kristus som får allt tvivel att försvinna. Som för Tomas: ”Min Herre och min Gud!” Vår tro är inte baserad på någon doktrin eller mänskliga bevis. Det är Kristus som är objektet för vår tro. Det är en person, Jesus Kristus, som har flyttat in i våra liv. Och nu finns det en Ande som talar i oss, som vittnar i vårt inre att vi är Guds barn. Det är en säker grund att stå på. ■

Medan vi väntar

forts från sidan 13

om du har behov av Gud, så stå upp och bed! Om du inte har behov av Gud så stå upp och låt oss be för dig. Om du inte känner Herren, om du inte har överlämnat ditt liv åt honom, så säger Herren idag: Stå upp och lämna ditt liv åt honom. Idag är tiden vi bör komma närmare Herren. Idag är tiden vi har just nu. Precis som den tid apostlarna hade, då de var endräktigt församlade, med ett och samma sinne. Varför det? Jo, för att ta emot vad som var utlovat: löftet om den Helige Ande.

Många människor känner inte till profetian. Och de oroar sig. Men alla som ställer sig under Guds kontroll, kommer att ledas av hans Ande. Därför: Stå upp idag om du har behov att få mer av Jesus. Låt oss tillsammans stå upp och be till Herren. Var inte rädd för att komma till Herren. Var inte rädd för att be till Gud. Bryt

sönder skammen och förlägenheten, öppna ditt hjärta för Gud. Det kan vara svårt, men i Gud har vi seger! Det är något vi inte förstår, men vi behöver det. Än om vi tycker att vi har tillräckligt, så är det inte nog. Vi måste överlämna våra liv åt Gud.

Bibeln säger att innan Jesus kommer ska hans Ord vara predikat för alla folk och tungomål. Gud behöver dig. Han behöver oss att arbeta för honom så att vi får vara en del av hans plan: Nya himlar och en ny jord. Ingen död. Inget lidande. Det är vad som är berett för oss. Amen.

Vi är här för att lova Herren. Lovat vare ditt namn! Tack för att du har makt. Du är den som leder. Du är den som vill frälsa oss. Vi ropar till dig, Herre; lägg din vilja i oss och fyll våra hjärtan med din Helige Ande. Hjälp oss att stå fasta och representera dig i världen vi lever i. Hjälp oss med din helige Ande, och gör så att vi kan se klart i denna tid. Tack Herre, lovat vare du i Jesu namn. ■

Vi behöver Herre

När den kristna försam-
niseras, förvärldsligas,
avfaller; då den proc
och tagit fart söker du
signaler om Herrens til

Appell av Han

Vi befinner oss i det som kallas för reformationsåret. Det var 500 år sedan Martin Luther spikade upp de 95 teserna. Han skrev flera böcker, en av dem med rubriken *Kyrkans babyloniska fångenskap*. En liten skrift som är väldigt intressant och lärorik. Man kan förstå hur tidsläget var. Jag vet inte om reformatorn görs någon verklig rättvisa, men ett är säkert, det här är bara ett exempel på att protestanterna och sedermera väckelsekristna varit observanta på att den kristna församlingen kan babyloniseras. Hur går det till och hur ser det ut?

Kan det vara ett tecken att man har påbörjat en sådan process då man slutar tala om församling, och istället börjar tala om kyrkan, eller att man tillgriper rent kyrkligt språk?

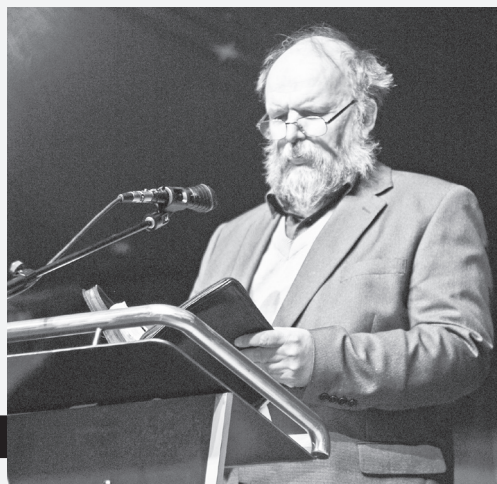
När jag går till Bibeln ser jag att vad Babylon är blir avslöjat av profeterna; hur Babylon är en andlig makt. En andlig makt som det finns anledning att vara uppmärksam på både när man läser i gamla förbundet, historien om

signaler om

Herrens tillkommelse!

församlingen babyloniserades och förfläckas och processen har inletts och förgäves efter tillkommelse

s Lindelöw

Israels barn, och när det gäller det nya förbundet, den kristna församlingen. Vi har det här språket exempelvis i Uppenbarelseboken. Babylon skildras där som en andlig makt. Och det väldigt överensstämmande språk som aposteln för, kan vi finna hos en av profeterna också. Jesaja karaktäriserar exempelvis Babylon på följande vis:

-Du tänkte: ”Jag skall evinnerligen förbli en drottning” därför ville du ej akta på och tänkte ej på änden (Jes 47:7).

Detta är karaktäristiskt för Babel. Det är karaktäristiskt när den kristna församlingen babyloniserades, förvärldsligas, förfläckas – och sorgligt nog, får man alltmera konstatera – avfaller. Du söker förgäves efter signaler om Herrens tillkommelse då den processen har inletts och tagit fart. Varför skulle det finnas någon anledning att lämna ut något så viktigt, som det vi får läsa i Nya testamentet? Vi läser om det i profeterna i Gamla förbundet och vi läser om det i Nya förbundet, i Matteus 24, Markus 13, Lukas 21 och Johannes 16. Romarbrevet ger oss också detta perspektiv i kapitel 9, 10 och 11, och även 1 Korin-

tierbrevet 15 – jag kan fortsätta igenom hela Nya testamentet, men jag ska bara nämna några här.

När lärjungarna hade samlats omkring Jesus på berget i Galiléen som han hade sagt att de skulle gå till, så får de vara med om något underbart. Vad det hela handlar om sammanfattas i vad två män som plötsligt stod där i vita kläder sade till dem:

- I galileiske män, varför står I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen (Apg 1:11).

Halleluja! Och det står om bruden i Höga Visan. Hon har en enormt härlig position:

- Hans vänstra arm vilar under mitt huvud, och hans högra omfamnar mig (Höga v 2:6).

Därför har han utbredd sina armar på korset, för att hans brud ska få den här positionen. Hur kan han som utbreder sina armar på korset någonsin omfamna någon? Jo, det kan han när Guds kraft kommer till. När Guds kraft kommer

till, som vi läser om i Efesierbrevets första kapitel, där aposteln skriver och beder:

- Och min bön är att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig, och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstå hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, och huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro - allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, varmed han har verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen, över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande (Ef 1:17-21).

Allt i enlighet med denna kraft. I enlighet med denna kraft, säger Ordet, ska han också verka med dig och mig om vi ställer oss till förfogande. Om vi accepterar Honom, och inte reducerar Honom. Om han får vara den han verkligen är - för oss, pris ske Gud.

Gång på gång måste vi väckas, så att vi inte glömmer denna väldigt viktiga dimension. Så att vi inte förfaller till att över huvud taget inte ta med det här perspektivet. Änden – änden – det perspektivet måste vara med!

Herre, vi prisar och tackar dig, du levande Gud att vi får församlas här. Herre, låt oss vara vakna och uppmärksamma, så att ingen förvränger bilden av dig, eller av något du har sagt, ty detta är för oss räddningen. Gud, vi tackar dig i Jesu namn. Amen. ■

Jesus kommer!

- ännu mer aktuellt idag

Guds frid!

Jag vill med några rader dela lite av de upplevelser jag hade under sommarkonferensen på Bällsta. Till att börja med vill jag tacka alla gamla (och nya) syskon i Herren som gjorde vår vistelse i Stockholm till en välsignelse för oss både andligt och kroppsligt!

Under en lång tid har det funnits en längtan i mitt inre att få dela gemenskap med andra trossyskon. Det är med sorg som jag konstaterar att den församling som Herren har kallat att avskilja sig till tjänst för Honom, mest verkar ha egna ambitioner att hitta så många anledningar som möjligt att "bredda gemenskapen" genom att manipulera sanningarna i skriften. Detta verkar ske i syfte att kunna involvera så många "trosinriktningar" som möjligt för att kunna öppna famnen för allt och alla som kan tänka sig att komma till "gemenskapen" i kyrkan. Nej, detta är inte en kritik mot andra kristna utan bara en iakttagelse som inte kan ha undgått någon, att troende i enlighet med vad skriften förutsäger skall ske i den yt-

tersta tiden, avfaller genom att bejaka denna världens erbjudanden.

För ett drygt år sedan kom jag att genom en händelse återknyta kontakten med en gammal god vän, Tore Björklund. Han frågade mig om jag hade lust att följa med till årets sommarkonferens och med viss tvekan sade jag ja. Han bokade rum åt mig och mina två yngsta döttrar och så begav vi oss iväg. Jag har själv många minnen från sommarkonferenserna i Malmköping på 70-talet och de har verkligen satt en prägel i mitt liv. Det budskap som då genomsytrade mötena var: "Jesus kommer!" Detta är ett budskap som om möjligt är ännu mer aktuellt i dag, men som i de flesta församlingar har gallrats bort för att inte kränka dess medlemmar eller eventuella besökare. Till min stora glädje upptäckte jag att detta rop var lika klart ljudande under hela veckan. Jag kunde under kvällsgudstjänsterna insupa "den gamla" atmosfären som jag som ung grabb kände i tältmötena på Malmköpingsveckorna. Nej, det här handlar inte om nostalgi utan om Guds närvaro hos människor idag!

Ett ord som kommer till mig är häm-

tat från 2 Konungaboken kapitel 6. Gudsmannen Elisa har ett pris på sitt huvud av kungen i Aram som belägrar staden där han befinner sig. Från vers 16 läser vi:

- När nu gudsmannens tjänare bittida om morgonen stod upp och gick ut, fick han se att en här hade lägrat sig runt omkring staden med hästar och vagnar. Då sade tjänaren: - Ack min herre, hur ska vi nu göra? Gudsmannen svarade: - Frukta icke; ty de som är med oss är fler än de som är med dem. Och Elisa bad och sade: - Herre öppna hans ögon, så att han ser. Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt med hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa.

Vänner och trossyskon, Herren är med oss! Låt oss aldrig glömma det och låt de ord som för de kristna i den första församlingen var en uppmuntran: Maranata vara ett rop, inte bara i våra hjärtan utan en uppmaning till uppvaknande hos hela vår omgivning. Jag ser med glädje fram emot vad Herren vill och skall göra inom dig och mig!

Fridshälsningar
Daniel Stigh

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Sång och vittnesbörd
Sönd:	11 Förkunnelse
	15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Missionshotellet!

Budget 435:-	(inkl. frukost)
Enkel 595:-	(inkl. frukost)
Dubbel 795:-	(inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda - Sthlm City
490:-

08-28 25 22
www.ballstataxi.se

Tryggare kan väl ingen fara ...

Om jag kan få

forts från sidan 11

till och stå upp och säga: "Så säger Herren!"

Många, och däribland många kristna skulle säga att det är fel att göra på det här viset för att människor blir provocerade och stötta. Vad säger du till det?

- Det är bra om människor blir stötta för att de då kanske vaknar. Det kanske är bra att skaka om människan i hennes värld så att hon stannar

upp och tänker efter vart hon är på väg. Man är på väg mot avgrunden. Även stora delar av kristenheten är också på väg dit. Vi ser hur man allierar sig med den katolska kyrkan och hur man på det ena området efter det andra liksom ger vika och lägger ner sina andliga vapen. Och så får man det här istället. Men Jesus kommer snart, och vi som tror på Herren Jesus har en skyldighet, och är drivna av att vilja väcka människan till eftertanke, och till syvende och sist också till frälsning. ■

En annan Jesus

forts från sidan 15

till ingen nytta. Tro enkelt och okonstlat på Bibelns Jesus! Psalm 119:130 säger att "Guds Ord skänker förstånd åt enkla människor". Bibelns Jesus blev och var människa. Därför kan han fullkomligt förstå oss. Men han var och är också Gud. Därför kan han hjälpa oss i all vår nöd. Bara Guds Ord i de heliga Skrifterna ger oss den rätta bilden av Jesus. Det hade Åge Samuelson förstått då

han skrev den fina sången "Skrifternas Jesus". Första och sista vers av den sången blir vår slutvinjett:

"Skrifternas Jesus kom in i mitt hjärta, tog all min oro, förbarmade sig. Villigt han tog all min synd och min smärta, då han på korsträdet dog just för mig."

Skrifternas Jesus på skyar skall hämta snart ifrån jorden sin blodtvagna här. Himmelens klocka så nära att klämta, Skrifternas Jesus vi ser som han är."

Missionen i Haiti och Dominikanska republiken!

Tack för förbön och gåvor till arbetet bland barnen i Batey Palavé och haitiska Mont-Leon. Frukostserveringen till 150 barn fortsätter varje vardagsmorgon och de 600 barnen i Mont-Leon får fortsatt gratis skolgång. Märk din gåva "mission".

Den dagliga frukostserveringen i Palavé

Skolbarnen i Mont-Leon i Haiti.

PG 44 10 05 - 6

Swish 123 155 15 71

www.maranata.se/mission

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00
Månd. & onsd. 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00 www.maranata.se

Tid för bön och omvändelse

En hälsning från Tore Björklund, Skepplanda

Jag har under några år känt mig manad att skriva och förmedla att det är hög tid för oss kristna att söka Jesus i bönen och i Ordet; och börja gå på hans väg. Många kristna församlingar har stannat upp. Man har blivit mer och mer anpassningsbara efter världens sätt att leva. Verksamheten rullar på som om allt skulle vara bra, men bönen har tystnat. Guds ord ifrågasätts och ivern att vinna människor för Jesus och det himmelska riket har mattats av.

Nej, det är hög tid att stå upp för JESUS, vara salt och ljus i en dödsdömd värld. Så nu kallar Jesus oss att gå ut till de förlorade människorna och förmedla omvändelse- och frälsningsbudskapet.

Jesus säger i Johannes 4:35:

- Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon, och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd.

Tiden hastar.

JESUS SKALL KOMMA IGEN.

Jesus säger själv i Matteus 24:

- Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid människosönens tillkommelse.

Läs gärna Matteus 24:1-51.

Så hur var det på Noas tid?

- Men jorden blev alltmer fördärvad

för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. Och Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden (1 Mos 6:11-12:).

Läs mer om Noa i 1 Moseboken 6:5-21.

Ja, här står vi inför tidernas största händelse: att Jesus skall komma igen! Vilken uppgift vi har att ropa ut denna sanning att Jesus kommer. Så låt oss följa Jesus på hans smala väg! Vi som är kristna tillhör ju inte denna värld, utan är medborgare i Guds rike. Vi är på genomresa och snart, i ett nu, skall Jesus komma och hämta oss hem. Det är som om hösten, när flyttfåglarna samlas. Kylan och mörkret är i antågande, men så, i ett nu så lyfter de till varmare länder.

Låt oss inte fastna här i världen, utan vara redo när Jesus kommer!

Glädjande är att man hör mer och mer att det uppstår bönegrupper och bibelgrupper lite överallt i vårt land; i församlingar, men också i hemmen, bland människor som inser tidens allvar. Hoppas detta också skall spridas till fler församlingar och kristna i landet. Jag hoppas på en riktig väckelse, där många skall bli frälsta. Amen.